

[Eva Kjer Hansen]

snakker om, at vi skal lave en handlingsplan og vurdere den enkeltes situation, så er det netop for at tage udgangspunkt i den enkeltes situation, i den enkeltes præmisser, og prøve at se på: Hvordan skaber vi bedst muligt den egnede bolig, nogle aktiviteter på arbejdsmarkedet og i det hele taget fritidsaktiviteter? Jeg synes, det er meget vigtigt, at man laver en individuel vurdering for at finde ud af: Hvad er bedst for den enkelte?

Bortset fra vort EF-problem mener jeg, at arbejdsløsheden er vort største problem i dagens Danmark, og det er i høj grad et menneskeligt problem. For som vi kender hinanden, ved vi, at vi alle sammen har brug for at gøre gavn i en eller anden sammenhæng, vi har brug for at være en del af fællesskabet, vi har brug for andre mennesker at snakke med dagen igennem. Derfor er det et meget alvorligt problem, at vi ikke i dag kan finde plads til alle på arbejdsmarkedet.

Jeg er ligesom fru Jytte Hilden glad for, at vi har fået fremskyndet nogle investeringer i det nylig indgåede finanslovsforlig, og det hilser jeg meget velkommen. Men jeg tvivler på, at det er det, der løser problemerne for de grupper, vi snakker om i dag.

Hvis vi skal gøre os håb om at få engageret nogle flere på arbejdsmarkedet og særlig få disse grupper med meget store, voldsomme problemer inddraget på arbejdsmarkedet, så gælder det altså om at skabe en helt anderledes fleksibilitet og accept af mindre job, småjob, deltidsjob osv.

Til hr. Duetoft skal jeg sige, at jeg mener netop, at debatten i dag er udtryk for, at vi ikke lægger os hen og lader den blive en sovepude, men at vi netop forsøger at skabe nogle alternative muligheder. Jeg synes, den foreslåede dagsorden og socialministerens nye lovforslag netop er med til at vise, at vi sætter handling bag ordene.

(Kort bemærkning).

Karen Jespersen (S):

Fru Inger Stilling Pedersen sagde, at arbejdsløsheden ikke var den eneste forklaring på dette problem, og det var bl.a. med adresse til mig og min ordførertale. Jeg sagde faktisk også i min ordførertale, at der ud over arbejdsløsheden er det problem, at der ikke er nok aktiviteter, fritidstilbud forstået meget bredt i

hverdagen, og som den tredje forklaring, at nedlæggelsen af døgntilbud, døgninstitutioner til ambulans behandling, er sket i denne periode til skade for disse grupper.

Men hvad der var nok så vigtigt: Jeg prøvede, netop for at den her debat ikke skal ende i uforpligtende ord, at sige, at vi går ind for, går videre med en forebyggende indsats. Dér tror jeg, at det at lave et forslag om noget socialt arbejde i boligområderne er meget vigtigt, og dér vil jeg gerne spørge fru Inger Stilling Pedersen, om hun er enig i, at det er nødvendigt, og at vi skal forsøge at gå videre med det.

Jeg spurgte også – og det vil jeg gerne spørge fru Eva Kjer Hansen om – om hun er enig i, at man skal opstille en målsætning. Vi snakker alle sammen om handling, om, at der skal gøres noget, men jeg synes, det er vigtigt for det første at sige: Er vi enige i den målsætning, at det her ikke kun er forsøg, men at målet med dagsordenen og vores debat i dag er at afhjælpe det her problem, så det bliver mindre, og er målsætningen også, at vi fortsætter med en indsats med den hensigt, at det her problem ikke må begynde at vokse igen, og at vi forhindrer nye grupper i at blive hjemløse og socialt udstødte? Det er utrolig vigtigt, om vi kan holde hinanden fast på den målsætning, når der senere dukker konkrete forslag op her i salen, som vi skal tage stilling til, og som i hvert fald nogle af os mener er vigtige for at afhjælpe det her problem.

(Kort bemærkning).

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg synes, at fru Inger Stilling Pedersen skal have tak for, at hun satte et meget stort spørgsmålstegn ved udtrykket handlingsplan. Også jeg var rystet over, at fru Eva Kjer Hansen kan bruge det i den sammenhæng, vi taler i dag. Jeg bryder mig ikke om udtryk som, at vi skal finde ud af, hvad der er bedst for den enkelte. Jeg synes, at der i den måde, fru Eva Kjer Hansen fik udtrykt det på, er en gøren med mennesker, som jeg ikke synes skal finde sted. Vi skal ikke gøre noget med mennesker, vi skal være lyttende til denne gruppe menneskers behov. Vi skal tage den enkelte alvorligt. Vi skal tage udgangspunkt i den enkeltes situation. Det er det, det handler om.